

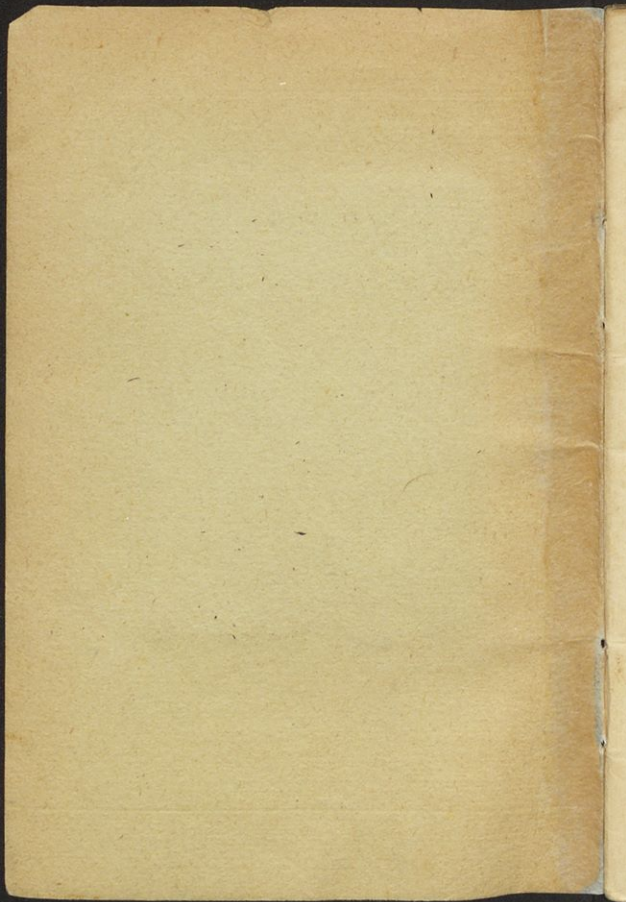
94977

Drugi, nelzpremenjeni natis.

A. Bessieres S. J.

PETERČEK
apostol sv. obhajila

Albert

A. Bessieres S. J.

Peterček, apostol sv. obhajila.

Z dovoljenjem pisateljevih
prestavljeno iz francoščine.

Drugi, neizpremenjeni natis.

V Ljubljani 1914.

Založil „Bosenski odbor“.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

94977

94977

Št. 3503.

Natisk se dovoli.

Kn. šk. ordinariat v Ljubljani,
14. julija 1914.

Flis l. r.,
gen. vikar.

94898/1950

Knj. šk. ordinariat, Ljubljana

Knj. šk. ordinariat, Ljubljana

248.157:92 g. Hrabar, obhaj.
p. br. 1111

Vse pravice pridržane.

Čisti dobiček te knjižice je namenjen za mladinski dom »Marijin Dom« v Sarajevu. Kdor daruje majhen milodar v ta blagi namen (20 vinarjev), dobi knjižico, podpira velevažno katoliško podjetje v Bosni, vnema pa gotovo tudi našo mladino za pogosto sveto obhajilo; razvidno je iz tega, da opravi enim potom troje dobro delo.

Zato vljudno prosimo zlasti preč. duhovščino, blage starše, vzgojitelje, učitelje in učiteljice, naj seznanijo tudi slovensko mladino s pridnim Peterčkom.

Sarajevo, v praznik presv. Srca Jezusovega 1914.

Anton Puntigam S. J.

Slovenska izdaja se naroča v Ljubljani, Bosenski odbor, Alojzišče. — Hrvaška, češka, nemška in ogrska pa neposredno v Sarajevu, Katoliško semenišče.

Peterček.

1. Njegovo veselje v naravi.

Povest o Peterčku ni pravljica.¹ Pred kratkim je še živel ta ljubeznivi deček. Bil je doma v severozahodni Franciji v kraju Saint Malo; tu se je večkrat igral ob morski obali. Ko frli o Kresu vse polno šarastih metuljev po zraku, tekal je Peterček z mrežico za njimi, da bi jih ujel. Hotel jih je imeti na vsak način, naj so se mu tudi utrudile nožice, snažno obute in oblečene v bele nogavice, naj se je tudi obrazek razgrel vsled urnega tekanja. Kadar metuljev ni bilo več, iskal si je Peter veselja ob morskem obrežju. Ko se je ob oseki morje znižalo, da se je pokazalo skalovito obrežje, je hodil Peterček kaj rad na lov na majhne morske rake, ki se za časa oseke preplašeni skrivajo med zelenimi halugami in

¹ Zapisana je v tej povesti resnična zgodba. Le v nekaterih pismih je tuptam kaj izpremenjeno, da se ne bi žalilo še živečih oseb.

okraki v plitvih mlakicah. Bosonog je stikal Peter za njimi, jih zajemal z mrežo in spravljal v jerbasček, spleten iz vrbovih vej, ki ga je nosil na hrbtu s seboj.

A življenje ni le kratkočasna povest. Tudi Peterček je imel kmalu skrbí in delo. Izdeloval je svoje naloge, pisal, računal in sestavljal spise. Ko so zorela jabolka in so ljudje spravljali žito domov, tedaj je hodil naš Peter v šolo. Srčkan je bil v modrem mornarskem oblačilu z belo čepico na glavi. Majhno torbo je nosil na hrbtu in hodil v družbi svojega angela variha prav vesel v učilnico.

2. Kako je prišel Peterček k Jezusu.

Ob Svečnici je dopolnil naš Peter svoje sedmo leto. Nekaj dni po prazniku se je ondi v S začel sveti misijon. Trebalo je mnogo molitve za spreobrnjenje grešnikov, osobito molitve nedolžnih otrok. Zato so otroci takrat prejeli prvo sveto obhajilo. Med njimi je bil tudi Peter. Od tistega dne je hodil po želji sv. Očeta vsak dan k mizi Gospodovi.

To je bilo dobro seme, ki je padlo na rodovitna tla. Saj je to seme sam Zveličar Jezus Kristus, Gospod žetve, poln milosti in resnice.

A tudi to seme ne obrodi povsod enakega sadu. Ponekod je zemlja trda in pohojena; —

mnoge nepotrebne in slabe misli store to. Včasih zemljišče ni dovolj globoko, nekatero ; pa že prav zgodaj pokrito s trnjem in plevelom.

Rodovitna zemlja, ki prinaša stoteren sad, kje je neki, kod naj jo išče božji Sejavec? Najprej pač pri otrocih.

Božji Zveličar je zelo ljubil svoje apostole, a vsekako jim je dejal: »Ako ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.«

Ker je otroke ljubil, jih je hotel tudi imeti pri sebi. A tu se je moral takorekoč bojevati proti svojim apostolom. Da, krotki naš Jezus je bil celo nevoljen na Petra, ki je hotel otroke odstraniti od njega. Brezdvoma so bili mali temnooki galilejski otroci prav čenčavi, gotovo so delali nemir in se bržkone tudi niso skrbno oblekli, ko so prišli h Gospodu. A Gospod ni gledal tako strogo na vse to, kakor Peter ali kateri izmed judovskih duhovnov. Hotel je vsekako imeti otroke "okrog sebe. S kolikim veseljem so pač prihiteli k njemu in kako se stiskali krog njega.

Devetnajst stoletij je preteklo od tega časa. Jezus, ki je včasih zadremal v Petrovi ladjici, se je zbudil in ozrl po otrocih. Ni jih več tukaj! Odstranili so jih. Tedaj je govoril Gospod po ustih svojega namestnika na zemlji, izrekel svojo nevoljo, a tudi željo, naj

nihče več otrok ne zadržuje, če hočejo k njemu priti. Vsak dan jim je svobodno, če le morejo.

Naš Peterček se je torej udeležil misijona. Celo pridigoval je. Seveda ni stopil v roketu in štoli na prižnico, pač pa je molil in šel k sv. obhajilu vsak dan misijona, in taka pridiga izda več, nego najlepše besede. Bil je tako goreč, da so ga otroci, ki zelo bistro vidijo, izvolili kot tajnika svoje obhajilne zaveze. Ustanovili so namreč med misijonom tako zavezo — Jezusu na ljubo.

3. Tajnik obhajilne zaveze.

Vsak tajnik mora pisati. In tako je dobil Peterček nalogo, naj piše misijonarju, kako napreduje obhajilna zaveza. Na tak način se je začelo dopisovanje med dečkom in duhovnikom.

In kako ljubka so bila Peterčkova pisma. Začetkom je bilo v njih mnogo pravopisnih pogrškov; a postali so čimdalje redkejši. Marsikomu bodo ta pisma všeč, zato smo jih tu predstavili v slovenščino.

S, aprila 1912.

Velečastiti gospod!

Vaš mali Peter Vam hoče pisati in povedati, da je vsak dan mislil na Vas.

Ko ste se odpeljali, so mi veliki otroci povedali šele drugi dan, da so šli z Vami na kolodvor. Jaz bi bil tudi rad šel. Pa sem šele sedem let star, in nihče mi ni povedal. Mati pa me odpravijo v postelj vsak večer ob osmih, bodisi poleti ali pozimi.

V ponedeljek je bil konec počitnic, in gospod učitelj so rekli, da so zadovoljni z menoj. Rekli so, da sem priden. Saj moram biti priden, ker grem vsak dan k obhajilu. Pa vseh nalog še dobro ne naredim. Mnogo napak je notri. Pa bom že pazil, da boste spoznali moj napredek. Videli boste, da nisem zastonj v obhajilni zavezi.

Kajne, ljubi gospod misijonar, ljubi Bog me bo blagoslovil, če ga rad imam; jaz pa Jezusa rad imam iz celega srca. To mu vsak dan povem.

Odkar ste odšli, samo enkrat nisem držal besede, da pojdem vsak dan k sv. obhajilu. Pa ne bodite hudi, nisem bil sam kriv. Šel sem zgodaj v cerkev. Pa ni bilo svete maše. Bil je pogreb, in zame se nikdo ni brigal, ker sem še majhen.

Janezek, moj večji brat, je tudi v obhajilni zavezi v prvi stopnji kakor jaz. Jaz sem ga nagovarjal. To me zelo veseli, ker vem, da je Jezusček vesel, če pride mnogo otrok vsak dan k sv. obhajilu.

Doma skoro nič več nisem poreden. Ali atek so večkrat hudi na mene, ker pri mizi ne morem mirno sedeti in ker se prepiram s Tildico.

Hoteli so me s šibo natepsti, pa me vendar niso. Saj me gotovo ne bodo več, ker sem že velik.

Peter.

4. Kako odkrito in pobožno je bilo njegovo srce.

Aprila

Častiti gospod!

Zelo rad Vam pišem in povem, da še vedno rad imam ljubega Jezusa in našo Mater Marijo. Ali ne vem, če tudi onadva mene ljubita, ker imam še mnogo napak. Mama hočejo, naj Vam o tem pišem.

Vedno ne ubogam, če mi rečejo, naj se ne prepiram s Tildico in naj jo pustim pri miru. Enkrat sva se celò malo stepla. Pa tega ne bom več storil; obljubim Vam, častiti gospod.

Pa len sem tudi kakor jazbec v brlogu. Slovnice se tudi rad ne učim, ker je težka. Služkinjo sem tudi že dražil in svojeglaven sem bil, ker nočem jesti juhe in rib.

To so vsi moji grehi, pa hočem se poboljšati, da bo Jezusček veselje imel z menoj, ko me vidi vsak dan pristopati k sv. obhajilu.

Molitev sv. Apostolstva sem se že na pamet naučil. Zmolim jo vsako jutro, ko se zbudim, da velja potem ves dan za Srce Jezusovo in za verne duše.

Pri maši zmolim cel rožni venec. Prvo kitico za apostolstvo, drugo za papeža, tretjo za ateka, četrto za mamico, peto za Janezka, Tildico in sebe.

Po vsaki kitici pa še zmolim malo molitvico, katero so me mama naučili: Jezusček, daj, da bom velik in pameten ter blagoslovi ateka, mamó, Janezka, Tildico in vse.

Peter.

Še nekaj. Vsak dan pridejo novi otroci, ki se hočejo vpisati v zavezo. Vsi so vpisani v mojem zvezku. 10 jih hodi vsak dan, 8 dvakrat na teden, 30 pa vsako nedeljo k sv. obhajilu. Nikdo še ni izgubil znaka. Jaz jih pobíram po maši in denem v škatlícó.

Objamem Vas, dragi duhovni oče.

Vaš mali tajnik

Peter d'Airelle.

5. Mali apostol v očetovi hiši.

Junija 1912.

Velečastiti gospod!

Babica so bili hudi na mene, ker hodim vsak dan k sv. obhajilu, oni pa ne, ko so ven-

dar starejši nego jaz. Rekli so mi: »li še nisi dovolj priden.« Jaz pa sem jim odvrnil, kakor ste me Vi učili: »Ljuba babica, saj ne hodim k obhajilu zato, ker sem že dovolj priden, ampak zato, da bom postal priden. Obljubim Vam, da se hočem potruditi.« Zdaj me pusté pri miru.

Zjutraj vstajam sam. Janezek mi pomaga obuvati čevlje. Potem greva skupaj k sveti maši, prav tiho po stopnicah, da se atek ne zbudi.

Jaz vedno prosim očeta, naj opravijo Velikonoč. A oni nočejo in tudi nikoli ne molijo. Zato pa jaz molim vsako jutro zanje in prosim Boga, naj jih spreobrne. Večkrat se jočem, ko sem sam, ker se bojim, da pridem brez očeta v nebesa. Vi ste nekoč rekli, da je smrtni greh, ako kdo ne opravi velikonočne spovedi in da tudi daje pohujšanje s tem. Povedal sem to ateku, a bili so hudi in mi rekli, naj držim jezik za zobmi. Prosim, molite zanje.

Objame Vas Vaš

Peter.

Še nekaj. Atek so rekli pri mizi, da Jezus Kristus ni Bog, da je le človek, kakor vsak drug. Potem sem se jokal in rekel: Ne, ne, Jezus je Bog, saj je tako rekel oče misijonar. Janezek je tudi rekel, da je. Potem je Tildica vstala na svojem stolu in mahala z rokami po

zraku in klicala: »On je Bog! On je Bog! To so misijonar rekli.« Molite, častivredni, zeló, zeló za ateka. Recite mi, katere knjige naj berejo, da bodo zopet verovali.

Častiti oče ste večkrat rekli, da naj molimo za svoje starše in zanje kaj darujemo. Zato zmolim vsak večer rožni venec pri svoji posteljici in po vsaki kitici rečem: »Ljubi Jezusček, spreobrne našega ateka.« Če dobim sladkorčke ali piškote, dam vselej polovico revežem, ki pridejo v soboto, in jih prosim, naj molijo za ateka, da se spreobrnejo.

Vaš

Peterček.

In še veselo novico Vam povem. Mamica gredo zdaj vsak dan z menoj k sv. obhajilu. Do sedaj so hodili le vsako nedeljo, in jaz sem jim rekel: »Mamica, zakaj ne hodite vsak dan, kakor jaz, da bi spreobrnili očeta?« Potem so me objeli in nič niso rekli. Drugi dan so pa šli k sv. obhajilu. Klečali so med Janezkom in menoj.

Tako sem vesel. Gotovo bomo spreobrnili ateka.

Peter.

6. Kar revežem storíte, to storíte Jezusu.

Avgusta 1912.

Zdaj imamo počitnice. Dolgo pa je trpelo. Šli smo na deželo in k morju. Ujel sem že 300

morskih rakov, Janezek pa 400. Tildica jih je spekla in imeli smo južino. Potem smo še vlovili sipo in velikega rdečega raka. Spustili smo ju drugega na drugega, da bi se vojskovala. Rak je zmagal, sipa pa je pobegnila.

Ko smo se vračali z obrežja, sem srečal na cesti malega berača, ki je zbiral cunje. Ni bil večji kakor očetovi škornji. Vlekel je težko vrečo, polno papirja, večjo kakor on.

Dež je lil. Vreme je bilo mrzlo. Mali pa je bil bos. Hodil je od zaboja do zaboja, ki so stali pred hišo, in iskal papirja. Trije poredneži so planili nadenj in mu prevrnili vrečo. Potem je bežal in se bridko okal. Oni so še metali kamenje v njega in tekli za njim. Jaz pa sem skočil na prvega in ga s pestmi obdelaval, saj sem se učil boriti. Ko mu je bilo dovolj, je pobegnil. Drugi pa za njim. Potem sem revčka vprašal: »Kako ti je ime?« — »Jožek.« — »Kje si doma?« — »Pri mostu.« — »Kje pa imaš čevlje?« — »Nimam jih.« — »Pojdi, mama ti jih bodo dali.« — »Jaz nimam mame.« — »Pa moja mama ti jih bodo dali.« — Peljal sem ga k nam in mamica so mu dali moje stare čevlje in zraven velik kos kruha s surovim maslom. Pomagal sem mu, ko je obupal čevlje. Potem sem ga vprašal: »Ali imaš kaj kroglic?« — »Ne.« — »Pojdi, hočem ti svoje dati.« Napolnil sem mu obadva žepa.

Potem se je deček smejal in odšel ter slastno jedel svoj kruh.

Jaz sem bil zelo srečen. Vi ste nekoč rekli, kar storimo revežem, to storimo Jezusčku. Samega veselja sem skakal in rekel materi: »Mamica, jaz sem dal polovico svojih kroglic in polovico svojih čevljev Jezusčku. Atek se bodo spreobrnili.«

Vaš

Peter.

7. Rajši umreti, nego smrtno grešiti.

Velečastiti gospod!

Vrnil sem se ravnokar z morske obali. Z Janezkom in Tildico smo lovili peskove jeguljčice. Morali smo pregaziti nekaj večjih mlakic in Tildica se je bala, da se vtopi. Tedaj jo je Janezek nesel štiporamo, jaz pa sem bil vzadi za kočijaža in priganjal konja.

Ali veste, kako se lovijo take jeguljčice?¹ Vsi trije smo imeli velike lesene nože. S temi noži smo risali in pisali po pesku, kar nam je prišlo na misel. Jaz sem pisal: »Jaz bom vo-

¹ Peskova jeguljčica je na severni francoski obali navadna riba v dolgosti 2 dm. Zarije se v pesek. Ob plimi jo lahko love. Z železnimi grabljami grabljajo po mokrem pesku, riba plane kvišku, a se takoj spet zarije v pesek, če je urno ne zgrabijo.

jak, kakor atek.« Tildica je narisala svojo punčko. Janezek pa je pisal številke. Pri vsaki črti skoro so skočile jeguljčice iz peska in ple-sale. Tildica se je bala in zavpila, če se je dvignila jeguljčica iz peska. Midva se pa nisva bala. Ujela sva jih 200.

Zdaj Vam pa hočem povedati skrivnost. Mesec dni je od tega. Tedaj sem se po svetem obhajilu spomnil pridige o grehu, in kako je japonski mučenec v Tonkingu raje umrl, kakor bi storil smrtni greh. Tedaj sem pa prosil Jezusčka, da bi raje umrl, preden bi storil smrtni greh. Zdelo se mi je, da se je ta molitev Jezusu dopadla. In zdaj rečem vsak večer po rožnem vencu za očeta: »Moj ljubi Jezus, prosim te, daj mi prej umreti, kakor storiti smrtni greh.« Ali je prav tako?

Vaš

Peterček.

8. Kako rad je bil Peterček pri ljubem Jezusu.

Meseca oktobra.

Šola se je začela. Danes sem se naučil vse dotoke reke Garone. Lahko bi Vam jih naštel, ne da bi pogledal v knjigo. Zdaj pa pridejo moje skrivnosti.

Zelo rad grem v cerkev, ako nikogar ni notri. Potem sem čisto sam z Jezusom, in

lahko se pogovarjam ž njim. Včasih mi odgovori, včasih ne. Vendar sem tudi takrat rad pri njem. Vedno mu pravim, naj vendar spreobrne ateka. Kadar odhajam, pa rečem: »Jezusček, rad bi ostal delj časa pri tebi, a zdaj se moram iti učiti. Ne bom te pozabil, delal bom za tebe. Gospod so rekli, da je molitev, ako delamo za tebe.«

Ko imamo v šoli odmor, stopim na tisto stran dvorišča, kjer je kapelica, da sem bližje Jezusu. Kadar zagledam na sprehodu vaško cerkev, stopim vselej noter, da pozdravim Jezusa. Zvečer se še v postelji obrnem proti cerkvi in rečem Jezusu: »Lahko noč.« Oj, kako lepo bo v nebesih, ko bomo vedno pri ljubem Bogu. A kje bodo naš atek? Molite zanje.

Vaš

Peter.

9. Peterček se daruje za očeta.

Meseca novembra 1912.

Častiti gospod!

Zelo sem žalosten, ker ljubi Bog noče spreobrniti ateka. Vsako jutro ga prosim pri sv. obhajilu, pri rožnem vencu, vedno in povsod. A nič ne pomaža. Včeraj sem mislil, kako ste rekli, da moramo troje storiti za spreobrnjenje duš: moliti, pridigovati in trpeti.

Jaz sem že mnogo molil, tudi pridigoval, samo trpel še nisem. Tedaj sem pa Jezusa prosil, naj mnogo trpim, da bom pokoro delal za atekove bogokletne besede in ga spreobrn timeril. Vedno atek pravijo mamici, da Jezus Kristus ni Bog, da so si duhovniki izmislili vero, in še mnogo takega. Čitali so atek tiste knjige, ki ste mi jih, častiti gospod, poslali. Pa oni pravijo, da vse ni nič, da se nikoli ne bodo spovedali in da pekla ni.

Mi smo zeló žalostni in mamica večkrat plakajo. Peter.

V nedeljo po sv. obhajilu se mi je zdelo, kakor bi me Jezus vprašal: »Ali hočeš umreti, da bi očeta spreobrn timeril?« Jaz sem odgovoril: »Dà, rad.« — »Pa boš mnogo trpel.« — »Bom že rad, ako mi ti pomagaš.« Zdaj sem pripravljen umreti. Ali sem se pregrešil, da sem rekel — dà — brez dovoljenja? Ali sem napačno storil, častiti gospod misijonar? Oče so predstavlj eni v drugo garnizijo. Črez mesec dni odpotujemo.

Vaš

Peterček.

10. Čist hoče bít i kakor lilija.

Januarja 1913.

Častiti gospod!

Danes so gospod župnik sklicali vse otroke obhajilne zaveze, kakor je navada vsak

mesec. Vprašali so nas, koliko članov smo pridobili. Prvi oddelek, v katerem hodijo vsak dan, se je podvojil. Pridobil sem šest članov.

Potem so nam gospod župnik pripovedovali o sv. Stanislavu. Rekli so, da je sv. Stanislav že s sedmimi leti naredil obljubo popolne čistosti. Zdelo se mi je, kakor bi me Jezus vprašal, ali hočem tudi jaz biti vedno tako čist, kakor sv. Stanislav. Odgovoril sem mu, da prav rad, in sem mu koj obljubil. Zelo sem vesel, ako se smem popolnoma darovati ljubelemu Bogu. Če mi dovolite, hočem to obljubo ponoviti vsak dan po sv. obhajilu.

Peter.

11. »Da razveselim Jezusa in tudi sv. Očeta.«

Februarja 1913.

Velečastiti gospod!

Zdaj smo že odšli iz garnizije v S.... in smo že nekaj dni tukaj v L.... Oh, velečastiti oče, jaz sem zelo žalosten. Tukaj je vse drugače kakor v S.... Tukaj ni obhajilne zaveze in noben otrok ne hodi vsak dan k obhajilu. Najpridnejši hodijo le vsak mesec.

Še nismo bili dolgo tu, šele osem dni, pa so nas dali gospod župnik poklicati v zakristijo, mamó in mene. Jaz sem se bal. Gospod župnik so me pogledovali. Potem so rekli: »Milostiva gospa, tukaj se vsi čudijo nad

Vašim ravnanjem. To je umevno, da hodite Vi vsak dan k mizi Gospodovi; a da tudi pripeljete svojega otroka s seboj, to je ljudem v spotiko. Ali mislite, da otrok dovolj umeje, kaj je sveto obhajilo?» — »Mislim, že, gospod župnik, ker nisem jaz nagovarjala otroka, naj gre vsak dan, ampak otrok mene.« — »Koliko je star Vaš deček?» — »Osem let.« — »Ti, Peter, zakaj pa hodiš vsak dan k sv. obhajilu?» — »Da razveselim Jezusa in tudi svetega Očeta!« — »Tako, tako!« — »In še, da bi spreobrn timer ateka.« — Na to so molčali gospod župnik dolgo časa in mi slednjič rekli: »Dobro, Peterček, le pojdi še nadalje vsak dan k sv. obhajilu. Ako te k temu opominjajo sveti Oče, potem bi ne bilo prav, da bi te jaz zadrževal.« — Oba z mamico sva šla vesela domov.

Vaš

Peter.

Jutri smo povabljeni h gospej generalovi na čaj. Mama so mi dali napraviti novo huzarsko obleko, modro in rdečo. Tako se mi dopade.

12. Kdo ima pravico ukazovati v katol. Cerkvi.

Velečastiti gospod!

15. marca 1913.

Malo sem bolan. Zeblo me je, ko smo se vračali od gospe generalove, in prehladil

sem se. Mamica mi pomagajo pisati pismo za Vas.

Bili smo torej pri gospej generalovi. Dosti častnikov in imenitnih gospâ je bilo tam. Vsi so mojo mamico vpraševali, zakaj hodim tolikrat k sv. obhajilu. Najprej je začela gospa generalova. Rekla je moji mami: »Gospa d'Airelle, meni je neumevno, da kot dobra kristjanka dovolite tako zlorabo svetih reči. Vaš fantek je star komaj osem let in že hodi k sv. obhajilu in to še vsak dan. To je vendar narobe svet. Otroci na tak način izgubijo spoštovanje do Najsvetejšega. Tudi jaz imam štiri otroke, a nobenega ne pustim pred enajstim letom k obhajilu. Bodo vsaj umeli, koga sprejmejo.« — Gospa majorjeva pa še pristavi: »Otroku bo škodilo, da tako pozno zajtrkuje. Moji otroci dobijo kavo koj v posteljo, še preden vstanejo.«

Neka močna gospa z belim peresom na klobuku pa je pristavila: »Te novotarije bodo kmalu prenehale. Saj se že mnogi pritožujejo, da prvo obhajilo ni več tako slovesno kakor nekdanj.« Ko so gospe tako govorile, sem pogledal mamico. Bili so vsa zardela, in videl sem, da jim gre na jok. Meni pa tudi.

Ko so končale gospe, so rekli moja mama popolnoma mirno: »Meni ne pristojajo pretehtavati vse vaše pomisleke in ugovore glede tega, to naj storijo duhovniki in bogoslovci.

Moja bogoslovna veda se imenuje pokorščina. Naš sveti Oče želi, da pristopijo otroci k obhajilu, kakor hitro se zavedajo pameti. Zahtevajo od nas, da jih peljemo pogostoma k mizi Gospodovi, če mogoče tudi vsak dan. Jaz pač ubogam. Za drugo se ne brigam. Zame se ne spodobi soditi naredbe svetega Očeta ali katoliške Cerkve.«

»Prav, gospa d'Airelle,« je zaklical general, ki je pristopil. »To je prav katoliški odgovor, ki Vam res pristaja. Ako se hočemo prepirati o cerkvenih naredbah in jih kritikovati, pojdimo raje takoj k luterancem. Pri njih smemo govoriti in verovati, kar se nam dopade.«

Potem se je obrnil do mene in mi rekel: »Ti, Peter, pojdi in pouči te gospe v katekizmu! Kdo ukazuje v Cerkvi?« — »Sveti Oče.« — »Prav dobro, mali prijatelj. Vidite, milostive gospe, tu je odgovor na vse vaše ugovore. Kam bi pa prišli, ako bi vsak prosti vojak lahko presojal moja povelja in mislil, da jih sme razlagati po svoji glavi. In vendar. Jaz nisem nezmojljiv, a papež je. Jaz se ne smem zanašati na posebno pomoč Svetega Duha. Ti, Peterček, ti si vrl deček, pojdi sem in me objemi.« Jaz sem gospoda generala dvakrat na lice poljubil. Ko so si atek oblačili plašč na hodniku, sem slišal, da jim je rekel gene-

ral: »Gospod stotnik, jaz Vam čestitam. Korajžnega fanta imate. Ta Vam ne bo delal sramote.« Na cesti pa so me atek prijeli za roko in jo stisnili. Bili so zadovoljni z menoj. Zvečer sem polovico rožnega venca zmolil za generala, ker je bil tako dober do mene.

Objame Vas Vaš

Peter.

13. Kako iznajdljiv je Peter.

20. marca.

Zopet so nas napadli. Tiste gospe so prišle v četrtek k nam in so začele zopet našo mamico napadati, zakaj hodiyo vsak dan z menoj k obhajilu. Tokrat nikogar ni bilo, ki bi naju zagovarjal. Ko so vsi odšli, so bili atek na mamico hudi in so rekli: »Mi se osmešimo pred vsemi ljudmi, ako teh pobožnosti ne bo kmalu konec.« Mamica so jeli plakati, jaz pa sem se naenkrat spomnil, kar sem čital v svoji mali knjižici, in sem rekel: »Atek, zakaj pa moram jesti vsak dan?« — »Norček, da se hraniš.« — »Veste, atek, tudi moja duša mora dobiti hrano vsak dan, zato pa hodim k sv. obhajilu.« Nič niso rekli na to, le odšli so v svojo sobo in me niso poljubili, kakor vsak večer. Zelo smo žalostni.

Mamica so šli z menoj, in ko sem bil v postelji, so mi rekli: »Saj vidiš, Peterček, vsi

so proti nama in nihče nama ne daje poguma. Bova se le morala ravnati po tukajšnji navadi.« — »Dobro, potem pa ne slušamo Boga.« — »Res je, Peterček, a če hodimo še dalje tako, potem nas bodo še bolj zasmehovali po celem kraju in atek bodo strašno hudi na naju!« — »Pa, ljuba mamica, ali bi ne mogli tako narediti: V nedeljo greva v farno cerkev, druge dni pa drugod. Saj je šest cerkvâ tukaj, vsaka bo za drug dan. Jaz lahko vstajam četrť urice prej.« Nato so me mamica dvakrat objeli in mi rekli: »Prav imaš, Peter, koj jutri začneva z božjimi poti. Prosi svojega angela variha, naj nama pomaga.« Zdaj vstajam vsak dan za četrť ure prej, in vsak dan hodiva z mamico v drugo cerkev. Oj, častiti gospod, kako težko pridemo mali otroci k Jezusu. Vsi nam branijo.

Vaš

Peter.

14. »Rad hočem umreti, da spreobrnem ateka.«

29. marca.

Velečastiti gospod!

Danes Vam pišem le kratko, s svinčnikom v roki. Ležim bolan v postelji. Mamica so šli z Janezkom in Tildico k sv. maši. Jaz ne bom šel danes k sv. obhajilu. Menda ne bom šel nikoli več.

Prav sam sem v sobi. V petek po obhajilu se mi je zdelo, da me je Jezus zopet vprašal: »Peterček, ali hočeš umreti za Jezusa?« — »Dà, hočem,« sem odgovoril. Potem sem Boga prosil, da rad mnogo trpim za atekove grehe. Popoldne po šoli sem bruhtil kri. Drugi dan zopet in v nedeljo tudi. Zdravnik je prišel. Ko je odšel, so me mamica objeli in zraven jokali. Potem so rekli Janezku, naj moli ž njimi devetdnevnic, da bom ozdravel. Ali jaz nočem ozdraveti. Hočem umreti, da vidim Jezusčka in spreobrnem očeta. Imam hude bolečine, a rad trpim, saj je Jezus tudi trpel za spreobrnjenje grešnikov.

Molite zame, kadar umrem.

Na svidenje v nebesih!

Vaš

Peterček.

15. V nebesih sem doma.

Velečastiti gospod!

Aprila.

Še vedno sem živ, a pisati ne morem več. Janezek piše namesto mene.

Kmalu bom pri Jezusu, ne bo več dolgo, boste videli. Tako se že veselim. Kadar sem sam, pa pojem misijonsko pesem:

»V nebesih sem doma:
tam Jezus krono dá.

Tam je moj pravi dom,
kjer večno srečen bom.«

Mnogo bolečin imam v prsih. Vedno me bôde, a vedno sem vesel, še bolj nego prej.

Gospod župnik so prišli k meni. Vprašali so me, ali je res, da sem hodil vsak dan v drugo cerkev k sv. obhajilu. Zakril sem si obraz z rokami in rekel: »Dà.« — »Zakaj pa tako, Peterček?« — »Di bi Jezusa in svetega Očeta razveselil in spreobrnil ateka.« — »Ateka hočeš spreobrniti?« — »Dà, in zato sem ga prosil, da bi rad umrl.« Nato so se pa gospod župnik zasolžili, nič niso več rekli in so odšli. Nisem si upal prositi, da bi prinesli sv. obhajilo, a Jezusčka prosim, naj jim sam to pove.

Peter.

16. Kako je prišel Jezus k Peterčku.

Častiti gospod!

Dozdeva se mi, da mi je bolje. Lahko bi pisal sam s svinčnikom, a Janezek ne pusti. Zato mu narekujem.

Gospod župnik so bili drugi dan zopet pri meni. Mislil sem, da so hudi name, a niso. Prijeli so me za roko in vprašali: »Peter, ali bi zdaj tudi rad šel vsak dan k sv. obhajilu?« — »Dà, gospod župnik!« — »Dobro, sam ti bom prinesel Jezusa vsak dan. Jutri bova začela. A zato boš zame molil, Peterček, kajne?«

Drugi dan so res prišli zelo zgodaj. Mamica so povsod postavili cvetice. Janezek in Tildica sta pokleknila in molila. Imela sta goreče sveče v rokah. Atek so bili ginjeni, tudi oni so pokleknili, in zdelo se mi je, da so molili. Gospod župnik so me pripravili za sveto obhajilo, na glas so molili in mi potem še pomagali opraviti zahvalo. Ko so rekli: »Molimo za naše starše,« sem pogledal na ateka. Oni so pa držali robec pred očmi.

Popoldne so me spet obiskali gospod župnik. Vprašali so me: »Peterček, kaj pa naj storimo, da bodo otroci tudi tukaj šli večkrat k sv. obhajilu — in vsak dan, kakor ti?« — »Ustanovite, gospod, obhajilno zavezo, kakor v S!« — »Dobro, Peter, kmalu jo hočemo imeti. Pa moli zame. Jutri ti prinesem zopet sv. obhajilo.« — Mamica so rekli: »Nikar se ne trudite, gospod župnik! Gospod kaplan so mladi, oni bi lažje prišli.« — »Ne, ne. Dati hočem lep zgled. Naj vsakdo zna, da je moja želja, hraniti otroške duše po volji božjega Zveličarja in svetega Očeta. Umejem sedaj, zakaj je Gospod najraje imel otroke!« Potem so me objeli in odšli.

Vaš

Peter.

17. Zadnje pismo in zadnja želja.

Velečastiti gospod!

Vse mi hoče Jezusček dati, preden umrjem. Gospod župnik so že ustanovili obhajilno zavezo. Potem so rekli, da bo šla Tildica, ki je stara pet let, že na veliki četrtek k prvemu sv. obhajilu. Zdaj smo vsi Jezusovi, le atek še ne. Prosil sem jih, naj molijo z menoj, in res so molili celi rožni venec in še »Spomni se«. Mogoče ne bom več na svetu, ko se spreobrnejo; videl jih bom iz nebes. Darujem to tudi ljubemu Bogu. To je gotovo moje zadnje pismo. Nič več ne spim in mnogo kašljam. Včasih celo noč.

Na svidenje v nebesih!

Vaš

mali Peter.

V nebesih bom pa zelo molil za Vas in za obhajilno zavezo.

18. Kako blaženo je Peterček umrl.

Pismo njegovega očeta.

L, na Velikonoč 1913.

Velečastiti gospod!

Moram Vam razodeti našo neskončno žalost. Mojega angela ni več. Našega Peterčka ni več. Cel mesec je trpel kakor mučenec,

trpel kakor le svetnik božji. Nikdar ni tožil, niti najmanj ni bil nevoljen.

Gospod župnik mu je vsak dan prinesel sv. obhajilo. Ta ura, ki jo je pričakoval vso dolgo noč, je bila zanj kakor nebesa. Če je le slišal župnikove korake v veži, se mu je obraz zasvetil, da je bil videti kakor angel. Res, božja milost mu je sevala z obraza, in to je trajalo ves dan. Če sem stopil v njegovo sobo, je vselej molil rožni venec ali je tiho pel misi-jonsko pesem: »V nebesih sem doma«. Rekel sem mu, naj se vendar malo počije. Odgovoril mi je: »Atek, ako molim k ljubemu Bogu, tedaj se najbolj spočijem.« Vprašal sem ga: »O čem pa govoriš z Bogom?« — »O Vas, ljubi atek.«

V jutro zadnjega dne mu je rekla mati, da začne novo devetdnevnicco za njegovo zdravje. Nato je začel jokati in dejal: »Nikar, mamica, jaz hočem umreti, da spreobrnem ateka.«

In umrl je Peterček na veliki četrtek v jutro. Tildica je ravno prišla od prvega sve-tega obhajila. Peter jo je iskreno objel in se potem pripravil za svoje zadnje obhajilo. Gospod župnik je prišel z zadnjo popotnico. Peterček je pokleknil v postelji in oči so se mu svetile nebeške radosti. Potem me je pro-sil odpuščenja za vsako nepokorščino. A jaz

bi mu najraje rekel: »Dete moje, meni je treba tebe prositi odpuščenja.« A solze so mi zadušile besedo. Njegova mati, Janezek in Tildica so plakali z menoj. Tudi gospod župnik je jokal. Le Peter je ostal vesel in nas še tolažil.

Ko so zvonovi vabili k sv. maši, je začel umirati. Naenkrat se mi je zdelo, da me kliče. Približal sem svoje uho njegovim ustecem. Šepetal je: »Na svidenje, atek, v nebesih... za Vas je!« Še enkrat je stisnil rožni venček s suhimi prstki in potem izdihnil svojo dušico.

Koj po smrti se je spremenil njegov obraz, kakor bi ga obsvetila nebeška zarja. Usta so se mu smehljala, in neizrečeno blaženi mir je obdajal majhnega mrliča, ki je toliko pretrpel. Meni pa se je dozdevalo, kakor bi prisvetila od tega angela nebeška luč v mojo dušo. Nisem ga bil vreden.

19. Kako je mali Peter s svojo smrtjo zaslužil očetu novo življenje.

(Nadaljevanje pisma.)

Nisem molil že dvajset let ne, nisem veroval že dvajset let ne, a zgrudil sem se pred to-le mrtvaško posteljco na kolena. Molil sem, jokal in plakal ne zaradi nje, ampak zaradi samega sebe. Odpuščanja sem prosil Boga in

tega-le angelca za sramotno strahopetnost, v kateri sem živel dozdej. Kako sem se sramoval pred njim, kako majhen sem bil napram njemu, ki je bil res velik v značaju. Nevrednega sem se čutil, da bi objel tega izvoljenca Gospodovega, jaz zavržen grešnik. Že misel mi je bila mučna, da bi ostal vso noč zraven njega s svojo umazano dušo. Okušal sem kapljo tiste uničujoče sramote, ki jo bodo čutili zavrženci na sodnji dan vpričo božje svetosti. Zbežal sem še tisti večer in poiskal duhovnika, da se spovem svojih grehov. Zdaj sem se čutil manj nevrednega, biti pri svojem otroku in ga objeti.

Spaval je v svojem oblačilcu, ki ga je imel na dan prvega obhajila, sredi belih lilij. In ko sem klečal pred njim, sem držal k njemu svojo revno dušo, naj jo blagoslovi in okrepi.

Na veliko soboto smo nesli majhno rakev na pokopališče, uprav ko so zapeli zvonovi Vstajenje Gospodovo. Bil je to slavnostni sprevod, ne pa mrtvaški pogreb. Otroci vse župnije so prišli v oblačilih prvega sv. obhajila in zaplakal sem ob tem pogledu. A te solze niso bile le solze bridkosti, ampak še bolj solze veselja, globoke, oživljajoče radosti. Na pokopališču so se otroci, bele deklice in dečki z belimi pasovi, postavili okrog majhnega groba. Ko so vrgli prvo lopato zemlje na ra-

kev, so povzeli gospod župnik besedo, rekoč: »Ljubi otroci! Preveč sem ginjen, da bi vam mogel mnogo govoriti. Moliti hočemo in se Bogu zahvaliti, ki je učinil tako velike stvari v duši vašega prijatelja. Milost ne čaka na starost, da bi vodila izvoljene k svetosti. Vsakdanje sv. obhajilo je naredilo iz našega Peterčka apostola-junaka. Naj bi bil za nas apostol v nebesih, in nam vsem izprosil milost, tudi meni, vašemu dušnemu pastirju, da razumemo Jezusa v presv. Hostiji. Naj razumemo, kako hrepeni, da bi vas ohranil in osrečil po milosti sv. obhajila.«

Prosim, molite za nas, častiti gospod, posebno pa za mene. Naj postanem njega vreden, kateremu sem dal telesno življenje, ki pa mi je izprosil življenje duše.

20. Nebeško povabilo.

Maja 1913.

Visokočastiti gospod!

Zopet Vam piše Peterčkov oče namesto njega, ki je blaženo zaspal.

Res, blaženo zaspal. Nikoli se mi ni zdelo, da je tako blizu mene kakor sedaj. Na veliko-nočno nedeljo po sv. obhajilu, prvem v novem življenju, ki mi ga je moje dete zaslužiło s svojo smrtjo, se mi je zdelo, da slišim v globini

Peterček pri Jezusu,

svoje duše glas, bil je glas mojega otroka: »Atek, sedaj pa stopite Vi namesto mene vsak dan k obhajilni mizi.«

Skušal sem iznebiti se teh misli. A glas je šel za menoj, mi je prešinjal srce ter ga napolnil z veseljem. »Da, zdaj pridete, atek, na vrsto,« — je ponavljal neprestano, — »saj sem drago plačal Vaše spreobrnjenje, da bi bilo popolno.«

Ta notranji glas se je ponavljal več dni, osobito ob jutranjih urah, tisti čas, ko je hodil Peterček k sv. obhajilu. Slednjič sem se vdal. Od zdaj bom pristopal, kakor delavec, poklican zadnjo uro — k mizi Gospodovi vsak dan da izpolnim prazni prostor svojega sinka. Ta sklep je umiril mojo dušo. Lahek ni bil. Le eno željo imam, da bi hodil od daleč po njegovih stopinjah po kraljevi poti zatajevanja, naprej, do tiste popolnosti, ki jo je tako zgodaj doseglo moje ljubo dete. Ono bodi moj zgled.

Ko sem se danes v jutro sprehajal po vrtu, sem se nehoté ustavil pred lepo lilijo, ki je snoči odprla svoj belí cvet. Spodaj pod njo pa je tik zemlje zacvela drobna spominčica in z modrim očescem gledala navzgor h krasni liliji, kakor bi jo česa prosila. Rad bi bil ona drobna spominčica v bližini lilije, to je poč varstvom svojega nezabnega angela.

Molite za mojo revno dušo. d'Airelle.

21. Apostol preko groba.

Peterček je umrl. Tam počiva na visokem griču, s katerega se vidi daleč naokoli široko morje.

Nad grobom se dviga križ iz rdečega kamna, obdan z dišečim belim cvetjem. In na kamnu je izklesan kelih s hostijo sredi zlatih žarkov, pod njim pa mila tožba Jezusa, prijatelja otrok:

Pustite male k meni priti!
Nikar jim ne branite.
Saj njih je nebeško kraljestvo!

Nad kelihom in hostijo pa je kipar po ondotni navadi izklesal skledico, kropilnik, da zbira kapljice nebeških oblakov. In drobni ptički, ki imajo v cipresah svoja gnezda, si tu v vročih dneh gasijo svojo žejo.

Naš dobri Peter pa prosi Očeta v nebesih, naj se spomni otrok, ki jih je zapustil na zemlji. V nebesih on iskreno moli k Očetu vseh otrok: »Ti, ki daješ ptičicam vode, da jih ne žeja, ki imaš v svojih zakladnicah zrnca, da niso lačne, ne daj, da bi otroci, ki kličejo k tebi za kruh, umrli lakote. Ti oblačiš lilije v neomadeževano beloto in umivaš njih cvetove z nebeško roso, ohrani nedolžnost v otroških dušah, po moči svojega božanstva, ki

jo deliš v vsakdanjem kruhu sv. zakramenta. Daj jim starše, ki skrbе za njih nebeški kruh. Pošlji duhovnike, ki jim ga radi delé. Oj vladar vsega sveta, čuj, kako tvoji otroci kruha prosijo. Naj se ne zgodi, da bi nikogar ne bilo, ki bi jim ga delil.«

Tako prosi Peterček gori v nebeškem rajū. In angeli varhi vseh otrok na zemlji odgovore na kolenih: »Amen! Amen.«

Dodatek.

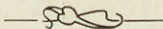
Dragi moj otrok!

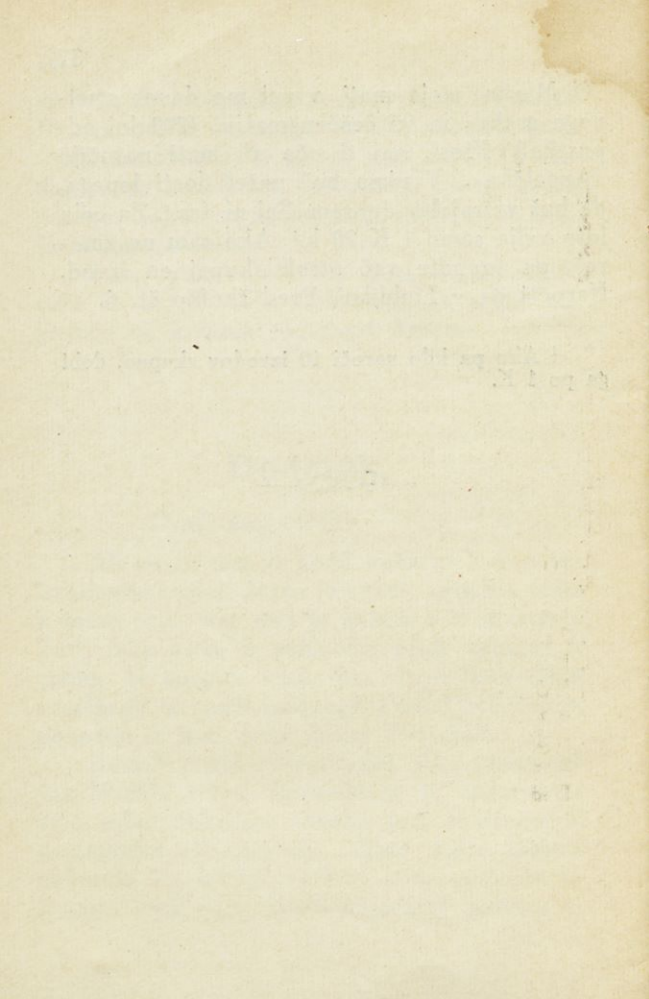
Ali ne bi tudi ti hodil večkrat k ljubemu Zveličarju? Glej, Jezus je rekel: »Pustite male k meni priti, ker njih je nebeško kraljestvo.« Tudi tebe kliče k sebi. Le pridí večkrat k njemu, če mogoče vsak dan. Imel bo s teboj veselje in te storil srečnega. Postal boš dober, pobožen in ljub, prav kakor Peterček.

Hočem ti nekaj svetovati! Ako imate pri vas Marijin vrtec, le pristopi in ustanovite med seboj obhajilno zavezo pod vodstvom č. g. župnika ali kateheta. Člani take zaveze obljubijo, da hodijo večkrat k sv. obhajilu in zmolijo vsak dan zjutraj in zvečer molitvico:

»O Marija, moja mati, varuj me danes smrtne-
nega greha« in tri češčenamarije. (200 dni od-
pustka.) Prosi, naj ti oče ali mati naročijo
»Angelčka«. V njem boš našel dosti lepega,
da boš vztrajal v dobrem. Saj ni drag. Za celo
leto velja samo 1 K 20 h.¹ Ako sam ne zmo-
reš, pa vzemite več otrok skupaj en izvod.
Naročiš ga v Ljubljani, Pred škofijo št. 6.

¹ Ako pa kdo naroči 10 izvodov skupno, dobi
ga po 1 K.

K A Z A L O.

P o g l a v j e :

Stran

1. Njegovo veselje v naravi	5
2. Kako je prišel Peterček k Jezusu	6
3. Tajnik obhajilne zaveze	8
4. Kako odkrito in pobožno je bilo njegovo srce	10
5. Mali apostol v očetovi hiši	11
6. Kar revežem storite, to storite Jezusu	13
7. Rajši umreti nego smrtno grešiti	15
8. Kako rad je bil Peterček pri ljubem Jezusu	16
9. Peterček se daruje za očeta	17
10. Čist hoče biti kakor lilija	18
11. »Da razveselim Jezusa in tudi sv. Očeta«	19
12. Kdo ima pravico ukazovati v katol. Cerkvi	20
13. Kako iznajdljiv je Peter	23
14. »Rad hočem umreti, da spreobrnem ateka«	24
15. V nebesih sem doma	25
16. Kako je prišel Jezus k Peterčku	26
17. Zadnje pismo in zadnja želja	28
18. Kako blaženo je Peterček umrl	28
19. Kako je mali Peter s svojo smrtjo zaslužil očetu novo življenje	30
20. Nebeško povabilo	32
21. Apostol preko groba	35
Dodatek	36

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS 8

00000075681

